

ди бѣха непоколебимо увѣрени, даже и предчюствоваха: „чеграно или кжсно, непремѣнно отъ ново ще изгрѣе свѣтлата звѣзда, зорницата на свободата, съ помощта на Св. Димитрія, пакъ отъ Тжрново“. Всичкитѣ наши прадѣди слѣдователно отъ Солунъ до Дунава и проч. бѣха таинствено убѣдени: „че Св. Димитрій Солунскій безъ друго ще ходатайствова предъ Бога и пакъ ще Го моли: за да се смилн за злочеститѣ поробени Бжлгари, и да ги избави отъ мжчителскія турски яремъ!“ Това сжрдечно убѣжденіе имаха нашитѣ прадѣди като единъ „втори символъ на Вѣрата си“; и спорядъ това, тѣ глѣдаха на църквата Св. Димитрія въ Тжрново, като на единъ народоисторически храмъ, въ който тѣ „были честити да видятъ особенното *присжтствие Божіе*, и да уразумѣятъ не само своето призваніе, но и бждащитѣ сждбини на Бжлгарія“. И безъ сжмнѣніе, за това *особенно присжтствие Божіе* въ църквата Св. Димитрія въ Тжрново, се е разказвало между нашитѣ прадѣди; и въ теченіето на цѣли почти 500 години, придавало се е отъ родъ въ родъ, отъ поколѣніе на поколѣніе; и имъ е служило въ най злочеститѣ имъ дни, и въ най горчивитѣ имъ чюствованія: като *утѣха и нравствено подкрпленіе*. —

Църквата Св. Димитрія въ Тжрново бѣше, спорядъ горѣизложенното, „одно *святилище*“ за цѣлія Бжлгарски народъ, що пжшкаше подъ мжчителското иго на Турското владичество. А за да можи това „*уиованіе* народно,“ тая сладка историческа надѣжда, да се по джлбоко вкоренява въ сжрдцата на Бжлгаритѣ: вижда се че слѣдъ привземањето на града Тжрново, въведенъ е былъ въ тоя градъ религиознія обичай: „*Всяка година да се отслужва молебень и водосвѣтъ въ тая църква, и да се всякога сердечно и умилно Св. Димитрій умолява, за да ходатайствова предъ Всевишняго Бога за да прости прегрѣшеніята на Тжрновцитѣ, и въобще на Бжлгаритѣ, и да ги избави отъ Турското владичество.*“ — Вижда се, и се ясно разумѣва, че слѣдъ привземањето на града Тжрново отъ Турцитѣ, се е отслужвалъ въ тая, ёще неповредима и здрава Църква